SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 2. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 17 Januari 1908. | Expedition: Kammakaregatan 6. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 28 Årg.

Vilhelm Herold.

Då vår operas danske gäst, kammarsångaren Herold, i början af detta år fortsatt sitt med anledning af kungasorgen afbrutna gästspel och efter dettas nyss skedda afslutande lär under denna månad komma att konsertera i några svenska städer, ha vi velat erinra om detta hans senaste besök hos oss genom att här meddela hans bild och kasta en blick på hans konstnärliga verksamhet, samt äfven lämna några biografiska uppgifter om konstnären. Sedan hr Herold senast lät höra sig på Stockholmsoperan har han gjort sig ett namn i den stora musikvärlden genom att uppträda bland »stjärnorna» på Coventgarden-teatern i London och gästa äfven å större operascener på kontinenten. Det var i maj 1903 hr Herold förra gången var vår operagäst, då han först framträdde som *Don José* i »Carmen», därefter som *Radames*, *Lohengrin* och *Canio*. Vid hans allra första gästspel här, i maj 1901, fick man höra honom som Don José, *Faust*, *Turiddo*, Canio och Lohengrin. Denna gången har han utfört alla de ofvan nämnda rollerna utom Faust. Den 10 november 1903 slutade hr Herold sitt mångåriga engagement vid Köpenhamnsoperan och var då föremål för rik hyllning. 1904 under sommarsäsongen å Coventgarden-teatern i London fick man höra att Herold gjort stor lycka där som Lohengrin. Man läste då i »Die Signale» följande notis om honom: »Det tycks som om Hans Richter (dirigenten) i Herold från Köpenhamn upptäckt en tenor, som lofvar att förverkliga idealet för en hjältetenor på Coventgarden. Han visar sig som *Lohengrin* och *Walter Stolzing* ega en frisk stämma af betydande värme i timbren, särskildt uti höjden påminnande om Jean de Reszké, därtill ock kommer en imponerande hållning».

Hr Herold har för öfrigt sedan årligen varit gäst vid operan i Köpenhamn och medverkat där på konserter.

Vilhelm Herold.

Armida Senatra.

Hanka Schjelderup-Petzold.

Äfven förra sommaren sjöng han på Coventgarden.

År 1906 uppträdde hr Herold såsom gäst på Berlin-operan, och detta på kejsarens särskilda önskan, i »Carmen», »Faust», »Aida», »Cavalleria», »Romeo och Julia» samt »Mästersångarne». Strax före sin hitkomst i slutet af förra året hade han med mycken framgång gästat i Tyskland och Prag. Enligt en intervju med honom i en härvarande tidning ämnade han, efter att ha tillbragt början af detta år i sitt Köpenhamnshem, fara till Paris för att studera. I februari har han lofvat återkomma till Prag och skall äfven sjunga i Berlin, i mars går han till Dresden-operan, sedan till Frankfurt och återvänder i maj till Köpenhamn.

Vilhelm Herold är född den 19 mars 1865 i staden Hassle på Bornholm, son af en bagare, hvars yrke blef hans första verksamhet vid 14 års ålder. Efter faderns död 1881 ville en af hans bröder, skollärare på landet, göra honom till seminarist, men musik och teater lekte i hågen hos det unga lärareämnet. På väg till Jellinge by i Jylland, där han, med understöd af en i Amerika bosatt bror, skulle genomgå en treårig seminariekurs passerade han Köpenhamn och vågade sig då upp till operachefen, kammarherre Fallesen, med förfrågan om han kunde använda honom vid operan. Men kammarherren »behöfde honom ej vid kören» och med detta besked blef han affärdad. I Jellinge gjorde han sig snart bekant för sin ypperliga tenorröst i därvarande sångförening och bildade själf en kvartett, som uppträdde offentligt i trakten. Så fick han i Veile sjunga för Edvard och Nina Grieg.

År 1886 tog han skollärareexamen i Aarhus, då sånginspektor Sanne och organisten Robert Allen blefvo så intagna af hans sång, att de erbjödo sig taga hand om hans utbildning till sångare. Så reste han till Köpenhamn, där Allens från Paris nyss hemkomne bror George ledde hans sångundervisning och Sanne rekommenderade honom hos kapellmästaren Joh. Svendsen. Han måste dock fortfarande skaffa sig lefvebröd som lärare. Efter uppmaning af Gade att egna sig åt sången och sedan han tagits om hand af skådespelaren Jerndorff och sånglärarен prof. Leop. Rosenfeld, debuterade han den 10 febr. 1893 som Faust. 1894 engagerades Herold att medverka vid skandinaviska konserterna i Chicago under utställningen, där han dröjde ett par månader, erhöll samma år stipendium och studerade musik och scenisk konst i Tyskland och Paris. Genom en förkylning var han nära att förlora sin röst, men en vistelse i Norge återställde honom och han idkade sedan under ett år sångstudier i Paris för Devillier. Efter hemkomsten därifrån började han å er sin verksamhet vid Köpenhamnsoperan, hvilken han sedan tillhörde såsom en af dess bästa förmågor.

Bland sångroller som hr Herold utfört på Köpenhamns teater, utom redan anförda kunna nämnas: *Belmonte* i Mozarts »Enleveringen», *Manrico* i »Trubaduren»», *Vifandaka* i Toffts opera med detta namn, *Torbern Oxe* i »Dyveke» af Bartholdy, *Celio* i Ennas opera »Lamia», *Aladdin* i Hornemanns liknämnda opera, *Alfred* i »Traviata», m. fl. Vi kunna tillägga att herr Herold äfven egnar sig åt bildhuggeriet och modellerar porträttbyster på lediga stunder. Sitt första arbete af detta slag, en byst öfver den gamla danska skådespelaren Zink, blef inköpt af statens museum.

Armida Senatra.

Norden och södern ha sammanträffat här i gestalterna af ett par konsertgifvarinnor, som med ett par dagars mellanrum för första gången presenterat sig i Vetenskapsakademien för hufvudstadens musikpublik.

Vi ha ock med anledning däraf presenterat deras bilder i detta nummer, men i afseende på biografiska notiser om kanstnärinnorna ha vi ej kommit i tillfälle att kunna meddela mycket. Kvinliga artister äro ofta förbehållsamma i det hänseendet. Då signora Senatra — äfven hon likasom den andra konsertgifverskan hör nämligen till det äkta ståndet — varit den först framträdande här af de båda, så må vi, om än hon är den yngsta af dem, först nämna något om henne. Hvad tidningarna förmält om henne, att hon skulle vara en italiensk skönhet, kunde man konstatera på hennes konsert. Den smärta figuren med det välbildade ansiktet, de stora ögonen och det sydländskt mörka håret blef för åhörarne en behaglig yttre uppenbarelse, förhöjd af den mattgröna, paljettskimrande dräkten. Men innan vi tala om hennes spel några ord om henne själf.

Armida Senatra, som innehar en ålder af endast 18 år, är dotter af en italiensk general och sedan ett par år gift med en landsman. Hon är äfven i besittning af en liten dotter, enligt hvad en intervjuare inhämtat. Armida Senatra räknar Joachim bland sina lärare. och tyska kritiker prisa henne för smidig teknik, god ton och eldigt temperament. Redan vid 7 års ålder lär hon ha börjat musikstudier vid konservatoriet i Rom, och då hon var 14 år ville en amerikansk impressario engagera henne för dollarlandet, men fadern motsatte sig detta.

De egenskaper som ofvannämnda tyska kritik tillerkände den unga violinvirtuosen funno vi ock framträda på hennes första konsert här, hvars program inleddes med en något torr gammal »Concert-Sonate» af Francesco Veracini (1685—1750), hvarefter följde Chopin-Sarasates 2:a Nocturne, Bazziniz bekanta La Ronde des Lutins», en Masurek af Kontski och Ernsts »Air Hongrois», likaledes välkändt virtuosnummer. Fröken Märtha Ohlson understödde signoran med berömligt utförande af pianopartiet. Publikens bifall växte med hvarje nummer och framkallade till slut ett extranummer.

Hanka Schjelderup-Petzold.

Den nordiska konstnärinnan, pianisten fru Petzold, är norska till börden, syster till den bekante tonsättaren Gerhard Schjelderup, bosatt i Dresden. Hanka Schjelderup har idkat pianistiska studier hos Thomé, Delaborde och Jaëll i Paris, där äfven Massenet varit hennes lärare i harmoni och komposition. Sedan han lämnat Paris sökte hon vidare utbildning som pianist hos Franz Lizst i Weimar, antagligen i början af 1880-talet, alldenstund Lizst dog 1886. I Kristiania uppträdde fröken Schjelderup 1902 — således ännu ogift — på en Musikföreningens konsert med Schumanns A-moll-konsert. Hon säges för öfrigt ha gjort sig känd som framstående Schumann spelerska på konserter i Tyskland etc. och berömmes för stor teknisk utbildning och pianistisk kraft. Hennes landsman Edvard Grieg har också högt uppskattat hennes konstnärliga förmåga. Det skall därför bli intressant nog att lära känna densamma vid detta hennes konserterande här. Fru Petzold är gift i Tyskland och har länge lefvat i detta land äfvensom i England. Hon har likaledes gjort sig känd som sångerska.

Wennerbergsstoden i Uppsala.

Dess rätta form och plats.

Sedan nu medlen till denna stod i det närmaste blifvit insamlade, för närvarande uppgående till 47,600 kronor i jämnt tal, hade inbjudarne till tecknande af dessa medel för uppförande af Wennerbergsstoden i Uppsala den 8 d:s sammankommit till möte på hotell Rydberg under ordförandeskap af prins Carl.

Bland de närvarande märktes f. öfverståthållaren frih. Gust. Tamm, domprosten Berggren, d:r C. D. af Wirsén, d:r K. Kjellberg. borgmästare Gust. Lindqvist, d:r L. Looström, skådespelaren Knut Nyblom, bibliotekarien E. A. Karlfeldt, redaktör J. Nordling m. fl.

Ordföranden hälsade de närvarande välkomna samt redogjorde för mötets uppgifter. En af dessa vore att utse ett verkställande utskott, som skulle få i uppdrag att realisera inbjudarnas planer. Till kommitterade utsågos universitetskanslern grefve Wachtmeister, ordförande, med frih. Gust. Tamm som suppleant, domprosten Berggren, studentkårens i Uppsala f. d. ordförande, d:r Sandwall, d:r af Wirsén samt d:r Kjellberg. Som självskrifna ledamöter nämndes hrr Nyblom och Lindqvist.

Sedan fråga framstälts huruvida en pristäflan om förslag till modell för stoden borde anordnas blef resultatet af diskussionen härom att frågan remitterades till kommitterade.

Frågan om platsen för stodens uppställande hänsköts till kommitterade. En stunds diskussion utspann sig om hvart stoden i framtiden skulle öfverlämnas. Prins Carl ansåg att det ur flera synpunkter vore lämpligt att öfverlämna stoden till Uppsala stad, som i så fall borde åta sig att äfven underhålla och vårda omgifningarna på ett värdigt sätt. Man kunde också tänka sig stodens öfverlämnande till Uppsala universitet, under villkor att universitetet åtoge sig enahanda skyldigheter. Äfven denna sak öfverlämnades till kommitterade.

Beträffande erhållande af det erforderliga penningebeloppet hoppas man att genom anordnande af en Gluntsångarturné vinna detta mål. Från Amerika hade man hoppats att genom insamlingar i Duluth och Minneapolis till omkr. 2,500 kr. få fonden tillökad, men det har sedan upplysts, att svenskarna i Duluth själfva ämnade uppföra en Wennerbergs-staty därstädes.

I afseende på stodens form och beskaffenhet har af fil. d:r Axel Ahlström väckts förslag, att monumentet skulle ha formen af en grupp och placeras vid foten af slottets norra torn. Hvad nu angår detta förslag skulle en grupp af två eller flere personer —Gluuten och kanske några studenter medtagna — med åtminstone 50 proc. föröka kostnaderna, och gruppförslaget måste ensamt af detta skäl förfalla. Dessutom synes det oss ha framgått ur en skef synpunkt, ty om än Wennerbergs »Gluntar» är hans mest originelt-snillrika verk, så bör icke detta ensidigt framhållas genom att låta stoden endast framställa Glunt-skalden. Han skulle själf med all sannolikhet ha ogillat detta. Det är visserligen icke sannt som ryktet förmält, att Wennerberg efter den tid då han slog sig på religiös tondiktning med »Davids psalmer» och sina oratorier, icke längre skulle ha velat kännas vid »Gluntarna» och de glada uppsaliensiska barnen af hans sångmö, men han kunde med fog påpeka andra sina verk, som man hade skäl att lika mycket beakta och detta i vidare kretsar än »Glunt»-vännernas. Att han icke förnekade »Gluntarne» hörde jag honom offentligen förklara för tjugu år sedan vid den fest på Grand hôtel, som gafs för honom efter uppförande i Storkyrkan af hans oratorium »Jesu födelse». På talet för honom vid denna fest vidrörde han det ofvannämnda ryktet, som han dementerade med den bekännelsen att han ingenting ångrat af hvad han förr offentliggjort. »Jag står för hvad jag skrifvit», vill jag minnas han uttryckte sig.

För öfrigt utkom 1892 en ny upplaga af »Gluntarna», omredigerad af Wennerberg och med en intressant inledning om dess uppkomst och musiklifvet m. m. i Uppsala på hans tid. Samma år då Wennerberg dog, sommaren 1901, var han som bekant föremål för stor hyllning under majfesten i Uppsala, särskildt med anledning af att man då ville fira »Gluntarnes» 50 års-jubileum. Då jag strax före hans resa till nämnda majfest besökte honom, omtalade han att en hans son hört »Gluntarne» på en konsert i Vetenskapsakademien sjungas af de bekanta Gluntsångarne Wennman och Bergendorff och detta på förträffligt sätt. Wennerberg tillade då: »Om de där herrarne i höst kommer och exekvera Gluntsång, så skulle ja gerna vilja höra huru de bära sig åt!» Han fick ej upplefva detta. Ofvanstående är anfördt till bevis på att Wennerberg aldrig upphört att vidkännas sina »Gluntar». I vår tid med dess starkt framträdande rigoristiskt nykteristiska riktning finnas nog många som stöta sig på »Gluntarnas» skildring af det glada studentlifvet, och dessa sympatisera säkerligen ej för en minnesstod åt Gluntskalden. Om man äfven icke bör fästa sig vid sådana personers ensidighet och obskuratism, så kan det dock hända att man på »Gluntarne» i en framtid ej kan tillämpa skaldeordet: »Det finns ej tid, som dessa toner söfver». Hvad som af Wennerbergs tondikter för alla tider skall framstå såsom en oförgänglig nationalskatt är däremot hans fosterländska körsånger »Stå stark du ljusets riddarvakt», »O Gud som styrer», »Hör oss Svea», »Säg oss ditt namn», o. a. Äfven hans »9 serenader», »Davids Psalmer», sångduetter och flere andra kvartetter samt solosånger ega bestående värde, att icke tala om de med »Gluntarna» jämbördiga Buffatriorna.

Att sålunda i fråga om en minnesvård öfver Wennerberg endast fästa sig vid hans ungdomsverk »Gluntarna» anser jag både ensidigt och orättvist mot hans minne som tonskald. I afseende på formen för statyn i fråga synes mig en bild af Wennerberg, så som han gick och stod här, vara den bästa. Med sin rika hårväxt, högvälfda panna och de väldiga mustascherna får statyn ett präktigt hufvud; den resliga gestalten skulle taga sig väl ut i en enkel långrock och med ena handen instucken i rocken öfver bröstet den andra nedhängande och hållande en notrulle — sådan torde bilden kunna göra sig bäst.

Och platsen för statyn? Det finnes väl ingen lämpligare än slottshöjden! Där skulle Wennerberg stå, om möjligt midt för Odinslund, studentsångens högkvarter, och med blicken riktad mot denna plats. Där står han och lyssnar till »slottsklockan», där ser han månen »gjuta sin glans utöfver land och stad». På höjden, ej nedåt »statsdiket», är platsen för en Wennerbergsstod.

Fr. J. Huss.

Från Romas horizont.

II.

Erkännansvärd, men just på grund af otillräckliga musikaliska förmågor väl vågad var den exhumation af en annan klassisk operajuvel, den på sin tid så firade *Paisiellos* Barbiere di Siviglia, som nyligen åvägabragts af *Giulio Marchetti* — sjelf en syperb don Bazil —, hvars så populära operettsällskap med sin präktiga repertoar och sina speciellt i dramatiskt och »spektakulärt» hänseende lofvärda framställningar häromdagen å sistnämnda teater afslutat en längre, framgångsrik sejour. Numera nästan förgäten för Rossinis opéra-comique, hvilken vid sitt första framträdande i Roma år 1816 gjorde fiasko blott och bart i anledning af den »offense», dåtidens publik såg redan i ett försök att rivalisera med dess förklarade gunstling, och som för öfrigt i fråga om scener och personager helt nära sluter sig till sina föregångare, med undantag af att Paisiello bibehållit de i Beaumarchais' lustspel förekommande halfidiotiska betjenterna, men utelemnat hushållerskan Marcellina, är den förra öfverlägsen i de rent sentimentala, den senare åter har sin styrka i styckets komiska situationer, der »Svanens från Pésaro» melodiösa geni och jovialiska humor framträda i all sin glans.

En mera lämplig akvisition för Marchettisällskapets krafter var dess egentliga novitet, *Henri Hirchmanns* operett Vita di Bohême med text efter Murgers bekanta novell, som redan lemnat stoff till tvenne komiska operor, Puccinis och Leóncavallos, samt hvaraf dess nyaste bearbetning naturligtvis uteslutande upptager de humoristiska och joviala situationerna. Genom ett af äkta parisisk esprit och charm pregladt partitur, har komponisten förträffligt vetat förhöja stämningen i dessa, hvilken kulminerar i andra aktens maskeradscen, der direktör Marchetti gör en makalöst öfverdådig figur af den såsom drottning Cathérine de Médicis kostymerade Barbemuche. Ej under, att den likaledes lyckade buffa-

komikern *Agústo Angelínis* under oktober å »Nazionále» agerande operettrupp, trots bättre sångförmågor, ej kunde bjuda sin medtäflare spetsen. Dess repertoar var ock, förutom den för dem båda gemensamma »cheval de parade» Geishan, hvaraf romarne aldrig tyckas få nog, vida underlägsen och bjöd såsom nyhet endast på ett uppfiffadt, gammalt fantastiskt utstyrselstycke, L'augellín Belverde (Den vackra grönfågeln) med rent dussinartad musik. Ett i allo ypperligt operettsällskap är »Compagnía *Scognamíglio*, af hvilket vi under ett besök i *Nápoli* hade nöjet bevista en representation, upptagande *Louis Gannes* präktiga Saltimbanques (marknadsgycklarne). — — Från varietén må omtalas, att Roma under förevarande tidpunkt hugnats med uppträdanden af ett par i sitt slag utomordentliga transformationskonstnärer, den från i fjol välbekante *Robert Bertin*, som denna gång hitkommit med ett eget följe af »café chantant»-artister, samt *Octave Gyp*, en ung, i Turkiet född belgiare, hvilken visserligen ej besitter den förres mångsidighet, men i sin specialitet, imitationer af parisiska »étoiles», torde öfverträffa honom genom en »illusorisk» sång samt apparitionens och framställningens verkligt oemotståndliga charm och delikatess.

*

— Af italienska konstförhållanden intresserade läsare må rekommenderas ett sedan vår senaste Roma-korrespondens i våras med anledning af »Costánzis» i slutet af förra året inträffade tjugufemåriga tillvaro utkommet arbete, som icke allenast på ett för en »krönika» särdeles lifligt och underhållande sätt redogör för bemälde konsttempels verksamhet och utförligare behandlar evenemanger af betydenhet, t. ex. den romerska premiären af Verdis »Otello», utan ock innehåller notiser angående öfriga den eviga stadens teatrar under samma tidsperiod. Författaren, *Mattía Incagliáti*, medlem af »Giornále d'Italias» redaktion och uppenbarligen, ej minst på grund af sin egenskap af f. d. impressario, en stor opera-»connaisseur», har i höst begynt publicera en tre gånger i månaden utkommande och i likhet med Sv. Musikt. af fina porträtt prydd revy, »Música», hvilken alltifrån sitt första framträdande rönt ett lika varmt som välförtjänt erkännande.

Till sist må noteras ett par nyligen inträffade dödsbud från Paris och Miláno, hvarest två jemväl utom Italien ryktbara artistveteraner, *Enríco Delle Sedie* och *Gaetáno Braga*, vid resp. 81 och 78 års ålder skattat åt förgängelsen. Ej mindre eminent barytonist än sånglärare, kunde den förre blicka tillbaka på en teaterbana med en ovanligt omfattande och varierad repertoar samt en oafbruten följd af triumfer; isynnerhet hade den italienska operan i honom en både musikaliskt och dramatiskt fulländad tolk, medan hans verksamhet vid Paris-konservatoriet och såsom privat »professor» bäst kan bedömas af de förträffliga konstnärer han utbildat, att ej nämna de båda dyrbara dokument, han lemnat i arf åt eftervärlden, »*L'arte e fisiologia del canto*» och »*L'estetica* del canto e del arte *melodrammática*». Förtjent af en »mention honorable» är ock den tapperhet, hvarmed han före sin debut 1851 såsom frivillig medverkade till österrikarnes fördrifvande från hans fädernejord. Den senare, en på sin tid högt uppburen violoncellvirtuos och tonsättare samt förtrogen vän till, bland andra celebra personligheter, Meyerbeer, Rossíni och Verdi samt särskildt damernas förklarade gunstling, slutade emellertid sina dagar i armod, samtliga hans operor äro snart sagdt glömda, och af hela hans »oeuvre» torde allenast öfverlefva honom den smäktande ljufva romansen, med ackompagnemang af hans favoritinstrument, Legenda valácca.

Anteros.

Rättelser: I Anteros' Romabref förra numret förekomma några tryckfel, som härmed påpekas: Sid 5 sp. 2 r. 4 ndfr. står rel, läs: nel; sp. 3 r. 9 ndfr. efter Polveresi bör stå: i Enzos samt...; sid. 6 sp. 1 r. 33 uppifr. står: Naverossa, läs: Nave rossa; r. 45 uppifr. står: Marcinelli, läs: Mancinelli.

Följetong.

Några blad ur min dagbok.

Af *Aino Ackté.*

I finska tidskriften »Walvoja» förekommer under rubriken »Muutana lehti muistojeni kirjasta» nedanstående uppsats af fru Aino Ackté-Renvall, hvilken uppsats helt säkert skall intressera äfven den svenska publiken.

Ändtligen nalkades slutet på resan! Redan timtal i förväg väntade jag i en egendomlig spänning, att tåget skulle tränga in i själfva hjärtat af Paris. Jag hade ju under resans lopp observerat, att centralbangårdarna i de utländska hufvudstäderna icke voro belägna i utkanterna af eller utanför städerna såsom alltid hemma hos oss.

Och till sist ilade vi äfven öfver och genom de långa gatorna, förbi höga husväggar och jag skådade genom vaggonfönstret nyfiket ut i den fallande skymningen liksom för att i en enda omfattande blick insupa i min beundrande själ all Paris' skönhet och storslagenhet. Men detta kunde väl ej vara Paris! Både gator och hus voro ju alldeles svartgrå — och jag som hade föreställt mig Paris som världens mest ljusbadande stad! Här rusade nu tåget in midt i en stor, svart station och stannade där, och då vi, följande alla andras exempel, stego ur vaggonen, kändes som ville stenkolsröken, hvilken slog emot en, kväfva mig. En liten känsla af besvikning vaknade redan inom mig, men det var först under färden från stationen som den blef tryckande. Samma smutsiga stenhus, alla byggda efter samma mall, utan hvarje dekorering, gatorna smala och fulla med smuts, människorna i en egendomlig färgharmoni med omgifningen. Och för att göra intrycket komplett — ett sakta, melankoliskt septemberregn. Var detta nu Paris? undrade jag, och jag hade så när börjat gråta — till den grad dystret föreföll mig alltsammans.

Vid pass en half timme åkte vi genom trånga, trista gator, innan vi kommo fram till hotellet vid Place de la République. Detta hotell hade en lärd väninna till min mor, en Paris-entusiastisk skollärarinna, berömt på det högsta såsom icke blott präktigt, utan trefligt, snyggt och billigt. Jag ville ej tro mina ögon, då de nu föllo på den bofälliga byggnaden, i hvars port stod en kvinna, som var något af det märkvärdigaste jag hade sett i mitt lif. Färgen på hennes hår frisyren skuflle vara omöjliga att beskrifva, ögonen sotade och hela ansiktet betäckt med ett lager af puder. Utan att fästa sig härvid frågade mor efter rum, men damen, som troligen ej var van vid riktiga resande, begrep icke genast hvad vi önskade. Till slut visade hon oss ett rum, hvars möblering utgjordes af ett par oerhördt gammalmodiga sängar, ett bord, en stol, knappt något annat — och i hvilket tillstånd! Jag vill inte ens försöka att beskrifva rummet.

»Här är det omöjligt för oss att stanna,» förklarade jag i en obehaglig känsla af något motbjudande, men min mor var trött, och där stannade vi likväl.

Om natten fick jag ingen sömn, ty ute på gator och torg fördes ett fasligt väsen. Råa röster skreko oafbrutet, och jag kunde ej vänja mig vid spårvagnsbullret. Hvarje gång spårvagnarna tjöto, trodde jag, att elden var lös, och jag satte mig skrämd upp i bädden. Mor fick ej heller någon blund, och slutligen brusto vi båda i skratt. Men plötsligt tystnade vi. Ute i korridoren hade någon hört vårt skratt och kom nu med tunga steg till vår dörr och stannade där för att lyssna. Lå-

set i dörren var i ett så eländigt skick, att denna ej kunde stängas, och vi blefvo därför ytterst förskräckta. Vi vågade knappast andas, och då mannen slutligen gått sin väg, vågade vi ej mera tala annat än hviskande.

Vårt första göra följande morgon var att skaffa oss en ny bostad. Detta var likväl ej så lätt. Bl. a. kommo vi till en egendomlig dam, som hade att hyra ut ett rum, där väggarna voro betäckta med besynnerliga konstverk — nakna kvinnor i obegripliga attityder. Trötta på sökandet hyrde vi slutligen för 51 francs i månaden ett rum i Hotel Mayran, vid Square Montholon.

Icke heller detta var något första klassens etablissemang, och vårt låga lilla rum, i hvilket vi sedan bodde till fram på våren, hörde hvarken till de renligaste eller behagligaste; men vi befunno oss dock nu närmare stadens centrum och, hvad som var bättre, helt nära konservatoriet, där jag hoppades bli intagen som elev.

Lusten att snarast möjligt få börja med regelbundet arbete brann oaflåtligt inom mig, och vi begåfvo oss därför redan samma dag till gubben Masset, min mors forna lärare, af hvilken vi hoppades få goda råd. Gubben var vid full vigör och glad öfver att få träffa en af sina bästa elever efter cirka tjugu års bortavaro. Så snart de första hälsningarna voro undanstökade, fick jag sjunga för gubben. Till min förvåning var rösten efter resan, den genomvakade natten och vandringarna efter bostad alldeles klar, och eftersom jag ej var rädd, sjöng jag så bra som jag vid så pass unga år kunde.

»Men det finns ingenting att lära er dotter!» sade Masset öfverraskad. »Hennes sångsätt är fullkomligt korrekt, och hon behöfver göra framsteg blott i det franska uttalet, stil och annat liknande. Bara hon nu inte blir förstörd här i Paris!»

Han frågade vidare, hvilka våra planer för min utbildning voro, och mor svarade därtill, att vårt hopp var att få mig in vid konservatoriet, då undervisningen där vore både mångsidig och afgiftsfri, och man därifrån kan komma direkt till Operan eller Opera Comique, om man blott lyckades eröfra första priset.

»Ni har alldeles rätt,» svarade gubben Masset. »Privatläraren tänker bara på att klå åt sig pengar, och trots de dåliga rykten de sprida ut om konservatoriet och underivsningen där, är det den bästa och säkraste skolan. Af lärarna där känner jag inga andra bra än Baxin och Duvernoy, och om jag finge välja, tog jag Duvernoy, ty han är ovanligt intelligent, hederlig och har mig veterligen aldrig förstört någon röst — hvilket sannerligen är sällsynt.»

Masset och min mor samtalade på detta sätt gladt, och jag hörde lika glad på, ehuru jag, trots min skolunderbyggnad, icke förstod ens fjärdedelen af, hvad de sade. Glädjen slog plötsligt om i sorg, då Masset erinrade sig, att profven med detta års inträdessökande vid konservatoriet redan voro förbi. Ty vi visste ju, att detta betydde en förlust af ett år. Vi gingo utför trapporna, då Massets dotterdotter kom springande efter oss och ropade, att den gamle dock hade misstagit sig; det var instrumentalisternas prof, som ägt rum, medan sångprofven komme att äga rum först efter två veckor. Med sinnet åter gladt skyndade vi bort.

Ännu en natt nödgades vi tillbringa i det ruskiga hotellet vid Place de la République, men följande morgon voro vi tidigt i rörelse. Vi gingo till konservatoriet och frågade efter Duvernoys adress, dit vi begåfvo oss längs de stora boulevarderna efter att hafva ätit en enkel frukost på en Duval. Jag kommer tydligt ihåg denna vandring, ty dagen var kväfvande het, och jag klädd i en varm höstpaletå. Jag var ganska belåten, då vi slutligen kommo till Duvernoys port, men här blef mor plötsligt orolig — mor måste nämligen alltid vara orolig för någonting. Gjorde vi verkligen klokt i att så här vända oss till Duvernoy? Kanske han tvärt emot Massets rekommendationer var en likadan skräflare och penningjude som alla de andra!

»Det är inte tid att fundera på den saken nu längre,» utbrast jag en smula otåligt, »kom nu bara!»

Vi stego småningom upp för trappan, men vid hvarje afsats stannade mor och började ånyo bekymra sig; jag var alltid en trappafsats före henne. Då jag ändtligen kommit till femte våningen, hörde jag mor, som nere i den fjärde suckade hopplöst:

»Ock hvem vet se'n, hurudan han är — är han ens gift!» Harmsen gaf jag till ett öfvermodigt skratt, och mitt enda svar blef en häftig och uthållig ringning på tamburklockan.

Vi frågade efter Duvernoy; han var hemma, och under en timmes väntan i hans salong, granskade vi nyfiket denna interiör. Den var rik, men utan prål och utan det raffinnemang, som genast skiljer en parisersalong från hvarje annan.

Vår uppmärksamhet fängslades i synnerhet af ett ståtligt damporträtt i pastell, i en så dekolleterad och extravagant toalett, att vi, som voro vana vid finska förhållanden, förskräckta började tvifla på Duvernoys moral. I detsamma kom Duvernoy brådskande in i salongen. Snarare kort än lång, med kortklippt, uppåtstruket, något grånadt hår, omkring 45 år gammal, näsan rent fransk, ögonen skarpa och liffulla — det hela gjorde ett angenämt och fint intryck. Men kallt bemötte han oss, en smula nervöst, liksom förlorade han genom oss en dyrbar tid, och då min mor förklarade, att jag hade kommit till Paris för att söka inträde vid konservatoriet som hans elev, sökte han beröfva oss allt hopp, i det han sade det vara nästan omöjligt att slippa in vid konservatoriet. Där vore blott få platser lediga och hundratals sökande; dessutom hade självfallet franskfödda inträdessökande företrädet, då ju institutionen vore franska statens och undervisningen gratis.

(Forts.)

Musikpressen.

På Elkan & Schildknechts förlag har utkommit

för piano 2 händer:

Teilman, Christian: *Andante doloroso*, komp. med anledning af H. M. Konung Oscar II:s död. Pr. 1 kr.

Från Dahlströms musik- och industrimagasin har utsändts nedanstående musikalier

för pianо 2 händer:

Hägg, Gustaf: *Impromptu Funebre* komp. i anledning af konung Oscar II:s död. Op. 30. Pr. 1 kr.

Af ofvanstående kompositioner till minne af vår nyss aflidne konung har den förstnämnda till tonsättare en norrman, bekant som produktiv kompositör af populär musik. Hr Teilman är varm svenskvän och stor beundrare af kung Oscar. Hans »Andante doloroso» är också genomandadt af varm känsla och ger i enkel form ett vackert musikaliskt uttryck åt denna. Häftets vignett prydes i sin helhet af det bekanta porträtt af kung Oscar i sittande ställning, hvilket lär vara det sist tagna af honom.

Gustaf Häggs »Impromptu Funebre», med motto af kung Oscars valspråk »öfver djupen mot höjden», utfördes vid åminnelsegudstjänsten i St. Klara kyrka, söndagen den 22 dec. 1907. Denna komposition, djupare anlagd, utmärkes af mera kraftigt gripande harmonik än den föregående och är äfvenså lyckad i sin allvarliga stämning. Båda kompositionerna innehålla en mellansats i dur; en ljusning i sorgen af minne och hopp. Äfven detta häfte prydes af ett större lyckadt medaljongsporträtt af kung Oscar från senare år.

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

Jan. 1. R. Wagner: *Den flygande Holländaren* (Senta, Marit,: fruar Schjerven, Claussen; Holländaren, Daland, Erik, Styrmannen: hrr Forsell, Svedelius, Ödmann, Malm).
2. Balett: *Askungen*; Adam: *Nürnbergerdockan* (Bertha: frk. Lagergren; Cornelius, Donathan, Miller: hrr Stiebel, Malm, Mandahl.)
3. Puccini: *Bohéme* (Mimi, Musette: frk. Hesse, fru Lizell; Rodolphe, Marcel, Schâuard, Colline, Benoit, Saint Phar: hrr Nyblom, Oscár, Ericson, Wallgren, Söderman, Grafström.)
4. Verdi: *Aida*, (Amneris, Aida: fruar Claussen, Schjerven; Radames: hrr Herold, gäst; konungen, Amonasro, Ramphis en budbärare: hrr Sjöberg, Forsell, Wallgren, Ericson).
5, 12 *Vermländingarne.* (Matiné)
» Auber: *Fra Diavolo* (Zerlina, Pamela: fru Hellström, frk. Edström; Fra Diavolo, lord Kockburn, Lorenzo, Mathéo, Giacomo, Beppo: hrr Ödmann, Mandahl, Malm, Grafström, Södermann, Ericson).
6. Balett: *Askungen*; Rossini: *Wilhelm Tell* (Mathilda, Hedvig, Jemmy: fru Lizell, frkn, Karlsohn, Hesse; Tell, Arnold, Fürst, Melchtal, Gessler, Ruodi, Rudolf, Leuthold: hrr Forsell, Nyblom, Sellergren, Wallgren, Stiebel, Malm, Ericson, Grafström).
7. Wagner: *Lohengrin*: (Lohengrin: hrr Herold, gäst; Härroparen: hr Wallgren).
8. W. Stenhammar: *Gillet på Solhaug.*
9. Boito: *Mefistofeles* (Margareta, Helena, Pantalis: frk. Larsén, fruar Lizell, Claussen; Faust, Mefistofeles, Wagner: hrr Ödmann. Wallgren, Ericson).
10. Mascagni: *På Sicilien* (Toriddo: hrr Herold, gäst; Santuzza, Lola, Lucia: frkn. Walleni, Edström, fru Claussen; Alfio: hr Söderman; Leoncavallo: *Pajazzo*; (Canio: hr Herold, gäst: Nedda: fru Bartels; Tonio, Beppe, Silvio: hrr Forsell, Schwebach, Oscár).
11. Hallström: *Den förtrollade Katten* (Prinsessan, Katarina, Alison, Pärlfeernas drottning: frk. Lagergren, fruar Oscàr, Bartels, Lizell; Käjsarn, Tristan, Lucas, Bobolin, Skogskungen: hrr Söderman, Malm, Ericson, Oscár, Stiebel).
12. Wagner: *Tannhäuser.*
13. Tschaikowsky: *Eugen Onegin.*
15. *Vermländingarne.*

Oscarsteatern.

Jan. 1—12. Claude: Terrasse: *Ambassadören.*
13—15 Suppè: *Boccaccio* (Boccaccio: hr Allum).

Vetenskapsakademien.

Jan. 7. 2:a Kammarmusiksoarén af Aulinkvartetten och prof. Fr. Neruda. Biträdande: hrr Knut Bäck (piano), Salomon Smith (Alt-viol). Brahms: 1 Stråksextett, N:o 2 G dur; 2 Stråkkvartett, N:o 3, B dur; 3 Pianotrio, N:o 2, Ess dur.
15. Konsert af violinvirtuosen Armida Senatra. Biträdande pianist: frk. Märtha Ohlson.

Berns' salong.

Jan. 6. 2:a Populära symfonimatinén. Dirigent: hofkapellm. R. Henneberg.

Herr Herolds gästspel, som dragit mycket folk till kgl. teatern, har i år fortsatts med hans uppträdande som Radames, Lohengrin, Don José och Canio. Den Danske konstnären blef hvarje gång föremål för varm hyllning. Hallströms lustiga och äfven musikaliskt underhållande sagospel »Den förtrollade katten,» som i början af 1906 återupptogs för barnföreställningar, har äfven i år gått öfver operascenen likasom den förra året för samma ändamål uppsatta baletten »Askungen eller gullskon». — Oscarsteatern har uppfört fortfarande operetten »Ambassadören», hvari hufvudrollen, den landtlige, länge kvinnoskygge grefven-ambassadören har en ypperlig representant i hr Ralf. Fröknar Berentz och Grünberg samt hrr Ringvall bidraga ock mycket att roa publiken. Operetten har här och där longörer och trivialiteter, som trötta, men har i musikaliskt hänseende, särskildt i hr Ralfs parti, åtskilligt som låter höra sig, om än icke af synnerligen originell natur.

Af konserter under denna månad framstår i synnerhet Aulin-kvartettens 2:a i förening med prof. Neruda, denna gång också med det sällsynta biträdet af hr Salomon Smith, som altviolist, och pianisten Knut Bäck. Programmet upptog endast namnet Brahms. Intressant nog kan vara att så få tillfälle att jämföra olika verk af samma mästare, men i fråga om Brahms med hans något tunga stil verkar sådant litet enformigt. Slutnumret, der pianot, Brahms' hufvudinstrument, kom med, verkade derföre mest uppfriskande. Hr Knut Bäck, som ej på länge låtit höra sig här, utförde pianopartiet förtjänstfullt. Åhörarne helsade Aulinarne och deras medverkande med rikt bifall.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Rich. Strauss' »Salome», med fru Hellström-Oscár i titelrollen, torde kunna i nästa månad få sin premiär härstädes.

Hr John Forsell har på grund af läkarebetyg, som konstaterar lidande af nervositet, erhållit tjänstledighet och torde komma att vistas utrikes för att finna bot mot nämnda åkomma. Hr Forsells sjukdom har just nu inträffat ganska olägligt och medfört rubbningar i planen för teaterns verksamhet.

Fru Jungstedt börjar fr. o. m. tisdagen d. 21 dennes sitt med Kgl. teatern i somras uppgjorda gästspel, först uppträdande i Glucks »Orfevs».

Franz Naval, den tyske operasångaren, väl bekant sedan hans gästspel på Kgl. teatern 1902 och 1903, samt äfven som konsertsångare, kommer att gifva en konsert här den 6 febr. i Musikaliska akademien.

På Stockholms teatrar å Söder och Östermalm har äfven i år bjudits på nyårspjeser, revyer i gladare stil med kupletter.

Sällskapet för svenska kvartettsångens befrämjande, hvilket i maj i år kommer att högtidlighålla minnet af sin tjugufemåriga tillvaro, sammanträder till extra möte lördagen den 25 jan. kl. 8 e. m. å restaurang Metropol. Vid detta sammanträde kommer att afgöras några frågor angående jubileets firande, som ej vid förra årsmötet kunde bestämmas.

En minnestafla öfver Jenny Lind har samfundet St. Erik på initiativ af grossh. Joh. Unman beslutat upprätta på Jenny Linds födelsehus, Mästersamuelsgatan 40. Möjligen kanske där också kommer att anbringas en afbildning af den minnesvård i relief, som uppsats i Westminster abbey till hennes ära, och hvaraf i Sv. Musiktidning (1894 n:o 9) förekommit en reproduktion.

För tecknande af bidrag till minnestaflan, finnas listor utlagda i Abr. Lundquists hofmusikhandel vid Malmtorgsgatan 8 och Stureplan 2, Elkan & Schildknechts musikhandel, Drottninggatan 28, och Allmänna tidningskontoret, Gustaf Adolfs torg 10. Bidrag mottas äfven å Operans, Svenska teaterns och Musikaliska akademiens kanslier, tidningen Iduns redaktion, Mästersamuelsgatan 43, samt Fredrika Bremer-förbundets byrå, Drottninggatan 54.

Aljosha Schkolnick, en 17-årig rysk violinvirtuos, hvilken senast i Köpenhamn väckt stort uppseende, ger konsert här den 22 d:s i Vetenskapsakademiens hörsal, med biträde af pianisten John G. Jacobsson.

Familjeaftnar i Berns salonger är något nytt som från och med den 16 d:s kommer att upprepas hvarje vecka. Programmet, som särskildt är lämpadt för tillfället, utföres under

hofkapellmästare Hennebergs ledning och kapellet blir vid dessa soaréer ytterligare förstärkt.

Henri Marteau, som nyligen kallats till Joseph Joachims efterträdare vid Hochschule der Musik i Berlin, medverkar som solist vid Konsertföreningens tredje abonnemangskonsert fredagen den 7 februari och kommer då att spela Beethovens violinkonsert, som han icke förr spelat med orkester härstädes. Dessutom upptar programmet endast ett verk, Anton Bruckners stora symfoni n:r 7, E-dur, hvartill orkestern kommer att betydligt förstärkas.

Till fonden för Wennerbergsstoden i Uppsala ha från sångarna inom ordenssällskapet W6 i Stockholm öfverlämnats 300 kr.

Brüssel-kvartetten, den här välkända stråk-kvartetten, nu i utlandet räknad för en af de bästa, kommer att här i Musikaliska akademien gifva tre Beethoven-aftnar den 28 och 30 jan. samt 1 februari.

Kronobergarnas Amerika-Turné motses med det allra största intresse af hela Svensk-Amerika, då det blir första gången som en svensk regementsmusikkår kommer att uppträda på andra sidan Atlanten. De flesta engagementen äro nu gjorda, och bland annat är kåren engagerad för en summa af 2,000 dollars endast för sitt uppträdande i Chicago. En garantisumma för turnén är i det allra närmaste fulltecknad och uppgår till 15,000 kr. Resan företas i andra klass under öfverfärden och i första klass på de amerikanska järnvägarna.

Såsom förut nämnts har turnén arrangerats af doktor Victor Nilsson, utgifvare af Musiktidning för Amerikas svenskar i Minneapolis och dessutom känd för att vara en af Förenta staternas förnämsta musikkritiker på engelska språket. Doktor Nilsson kommer att biträdas af den bekante impressarion Gustave Thalberg. Utom fri resa och fullständigt vivre erhålla musikkårens medlemmar 15 à 10 kr. i dagtraktamente. Kåren består af 35 man under direktör Högbergs ledning. En möjlighet lär förefinnas för att någon af Operans sångare eller sångerskor kommer att medfölja som solist.

Turné anträdes i början af mars och räcker under denna månad samt april och maj.

Göteborg. På Stora teatern har Ranfts operettsällsällskap fortfarande uppfört »Den glada änkan» med fru Meissner och hr Barcklind till årets slut. Folkteatern har under december ett par gånger uppfört »Lyckoflickan» och »Vermländingarne». För öfrigt har beträffande musiken under förra årets sista månad, densamma mest utgjorts af af Orkesterföreningens konserter. Denna gaf 4 dec. en symfonikonsert med följande program) 1 Alfvén: Symfoni n:o 2, Ddur; 2 Cornelius: Uvertyr till »Barberaren i Bagdad»; 3 Sibelius »Tuonelas svan» och »Lämminkainen drager hemåt», för orketer. Den 9 dec. gaf Orkesterföreningen sin 2:a abonnemangskonsert med biträde af den utmärkte violinvirtuosen Karl Halir (född i Böhmen 1859, f. d. medlem af Joachim-kvartetten.) Därvid utfördes: 1 César Franck: Symfoni, D-moll; 2. Mendelssohn: Violinkonsert; 3. Wagner: förspel till »Mästersångarne». Den 12 dec. hade Filhärmoniska sällskapet sin 1:a årskonsert, under hr W. Stenhammars direktion och med hrr W. Klein från Stockholm, M. Schachter och Knut Bäck som solister. Programmet upptog 1. Bach: Kantat N:o 131; 2 Beethoven: Fantasi, Cmoll, op. 80, för piano, kör och orkester; 3. Wagner: Första aktens slutscen ur »Parsifal» f. ork. Vid en Orkesterföreningens symfonikonsert den 18 dec. utfördes verk endast af Beethoven: 1. Leonora-uvertyr N:o 1, Cdur; 2 Pianokonsert N:o 3, Cmoll (frk Aurora Molander); 3. Symfoni N:o 3, Essdur. Orkesterföreningen har dessutom gifvit »populära» konserter» d. 8, 15, 22 och 26 dec. under hr Stenhammars eller hr O. Morales' ledning. Programmet till den sistnämnda må här anföras: 1 Naumann: Uvertyr till »Gustaf Vasa»; Roman: Introduktion för stråkorkester; 3. Söderman: 3 marscher ur »Richard III» af Shakspear; 4. Mendelssohn: Uvertyr till »Ruy Blas»; 5 Wagner: Täflingssång ur »Mästersångarne» (hr Ruthström, viol.) 6. Saint-Saëns: »Danse macabre».

Till förmån för ett »rekreationshem» åt Sveriges lokomotivmän gafs d. 7 jan. en konsert, hvarvid bl. a. biträdde sång-eleven vid Musikaliska akademiens konservatorium, lokomotivföraren Karl Kristenson.

Från våra grannland.

Helsingfors. Dec. 1907. Teatrarna härstädes ha under sistl. december endast uppfört dramatiska pjeser. Konserterna ha varit fåtaliga. Den 2 och 4 dec. gafs en sådan af hr Emil Steger, operasångare från Wien, biträdd af hr O. Merikant. Filharmoniska sällskapet har gifvit sin 8:de och 9:de folkkonsert, och de »populära» orkester-konserterna i Societetshuset ha fortgått som vanligt ett par gånger i veckan. Körkonserter gåfvos d. 13 dec. af Akademiska sångföreningen och ett par dagar förut af sällskapet M. M., hvars program bl. a. upptag Griegs »Landkjænding» Södermans »Bondbröllop» och några »Fredmans epistlar». Helsingfors' Musikinstitut gaf d. 9 dec. en »norsk afton», hvarvid utfördes Pianosonat af Grieg, sånger af Grieg, Sinding, Backer-Lunde och Sigurd Lie (hr Rautavaara) och Halvorsens »Passacaglia» för violin och altviol. D. 30 dec. gafs konsert af Eugen Ysaye.

Kristiania. Dec. 1907. På Nationalteatern har hufvudsakligen uppförts »Den glada änkan». Central-teatern har af musikpjeser bjudit på »Regementets dotter», och Fahlströms-teatern har fått upp en sagoopera för barn, »Sneehvide», i 2 akter; ord och musik af Chr. Ursin. Annandag jul började teatern uppföra »Geishan» med fru Cally Monrad som Mimosa-San. Konserter af någon betydenhet ha ej förekommit.

Köpenhamn. Dec. 1907. Kgl. teaterns spellista har för december af pjeser med musik upptagit »Faust», »Don Juan», »Valkyrian», »Elverhöj», »Sigfrid», »Ragnarök», »Trubaduren» och »Regementets dotter». Fredriksbergsteatern har fortsatt uppförandet af »Micadon». Dagmarteatern har i jul haft en nyhet »Bellman», en fantasi af Stellan Rye och kompositören Aug. Enna.

D. 2 dec. gaf Marke-kvartetten en kammarmusiksoaré med kvartetter af Mozart, Ess-dur, Schubert, A-moll, op. 29 och Grieg, G-moll, op. 27. D. 6 dec. gafs afskedskonsert af Kathleen Parlow. Vid 6:te »Pali-konserten» biträdde en violinist, frök. Irene von Brennerberg, med Spohrs konsert, A-moll (Sångscen) och Adagio och Rondo ur en konsert af Vieuxtemps; för öfrigt utfördes Symfoni Ess-dur, N:o 39, af Mozart och »De tre palmer», symfonisk bild af A. Spendianow. Christian Barnekow gaf d. 10 dec. en kompositionsafton med följande program: 1 Pianotrio; 2 Ballade för baryton; 3 Duetter för sopran och allt; 4 Violinsonat. En andra sådan konsert skulle sedan följa. Den 13. dec gafs konsert af Studentsångföreningen.

Från andra land.

Leipzig. Florizel von Reuter, den unge violinisten, har nyligen här väckt stor uppmärksamhet genom utförande af violinkonserter af Tschaikowsky och Saint-Saëns.

London. I slutet af januari kommer på Coventgarden-teatern under Hans Richters ledning Wagners Nibelungenring att gifvas för första gången på engelska språket.

Claude Terrasse, »Ambassadörens» komponist, har skrifvit musik till ett sagospel i 3 akter »L'ingenu libertin» med text af Louvet de Convray från »Aventures du Chevalier de Faublas».

KUNGLIGA MUSIKKONSERVATORIET I LEIPZIG.

Antagningspröfningen äger rum ***Onsdag och Torsdag den 22 och 23 April 1908*** kl. 9 till 12 f. m. Den personliga anmälningen till denna pröfning äger rum ***Tisdagen den 21 April*** å konservatoriets byrå. Undervisningen omfattar alla grenar af den musikaliska konsten, nämligen: *Piano, samtliga Blås- och Stränginstrument, Orgel, Konsertsång och dramatisk operautbildning, Kammar-, Orkester- och Kyrklig musik samt Teori, Musikhistoria, Litteratur, och Estetik,*

Prospekt på tyska ock engelska utlämnas gratis. Leipzig i Jan. 1908.

Direktionen för Kungliga Musikkonservatoriet,
D:r Röntsch.

Stockholms Musikinstitut,

Brahegatan 7 B, ö. g., 3 tr. upp. Allm. Tel. 11596.

Vårterminen börjar den 9 Jan. Anmälningstid den 8 Jan. kl. 1/2 2—1/2 4 samt 1/2 6—1/2 7 e. m. Efter den 9 Jan. anmälnings- och mottagningstid måndagar och torsdagar kl. 1/2 2—1/2 3. Prospekt tillhandahålles.

Sigrid Carlheim-Gyllenskiöld.

J. G. Malmsjö
PIANINON
FLYGLAR
Göteborg.

Fröken
Hedvig Svenson
återtager sina piano- och harmonilektioner den 9:e Januari.
Sturegatan 56, 3 tr.
Allm. Tel. 204 40.

I **Bok- och musikhandeln** finnes att tillgå
Schumann-Album
med porträtt af
Robert Schumann.
Pris kr. 1: 25.

Pianostycken: ***Inträde i skogen*** — ***Jägaren på lur*** — ***Fughetta*** — ***Småstycke*** — ***Fantasi-Dans*** samt sång: ***Folkvisa*** med svensk och tysk text.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — **28:de årg.,** — **för hvarje musikaliskt hem** —
utgifves 1908 efter samma plan som förut, innehållande ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården,*** *i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor. I* ***landsorten*** *bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk musiktidning meddelar och en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.*

PIANOLEKTIONER
efter bästa metod, ledaode till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.
Kammakaregatan 6, I tr. öfv. gården.
Frans J. Huss.

J. LUDV. OHLSSON
STOCKHOLM.
Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och **Orgelharmonier** af de bästa *svenska* och *utländska fabriker* i **största** lager till **billigaste** priser under fullkomligt ansvar för instrumentets bestånd.

Obs.! **Hufvuddepôt** för **Blüthners** och **Rönischs** världsberömda Flyglar och Pianinos.

OBS.! Värdefull nyhet!
För piano, två händer.
SCHERZO
af **Emil Sjögren**
tillegnadt fru *Valfrid B:xson Lind.*
Pris 1 kr.
SVENSK MUSIKTIDNINGS EXP.

Vackert *Kartong-porträtt,* kabinettkortsformat, af Fröken
Hilda Thegerström
finnes att köpa till pris af 50 öre i Musikhandeln, Allm. Tidningskontoret och å
Svensk Musiktidnings Exp.,
Kammakaregatan 6.

INNEHÅLL.

Vilhelm Herold (med porträtt). — Armida Senatra (med porträtt). — Hanka Schjelderup-Petzold (med porträtt). — Wennerbergsstoden i Uppsala. Dess rätta form och plats, af Fr. J. Huss. — Från Romas horisont II. af Anteros. — Musikpressen. — Följetong: Några blad ur min dagbok af Aino Ackté — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Annonser.

Tryckeriaktiebolaget Skandia, Stockholm 1908.